

Sygn. akt **IC 429/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Bożena Chłopecka</i>
Protokolant:	<i>protokolant sądowy Karolina Ostasiuk</i>

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2016 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa **Skarbu Państwa - Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad**

przeciwko **(...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W.**

o zapłatę

orzeka:

I. zasądza od (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad kwotę 200.000 zł. (dwieście tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 28 kwietnia 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie co do odsetek ustawowych powództwo oddala,

III. zasądza od (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 7.200 zł. (siedem tysięcy dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

IV. nakazuje pobrać od (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 10.000 zł. (dziesięć tysięcy złotych) tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu, od której pokrycia powód był zwolniony.

Sygn. akt: IC 429/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 11 marca 2016 roku skierowanym przeciwko (...) Bank (...) S.A. w W. powód Skarb Państwa - Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i orzeczenie tym nakazem aby pozwany (...) Bank (...) S.A. zapłacił na rzecz powoda: Skarbu Państwa reprezentowanego przez Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad kwotę 200.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od tej kwoty od dnia 20.04.2015 r. do dnia 31.12.2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.01.2016 r. do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od Pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, zgodnie z art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz. U. Nr 169, poz. 1417 z późn. zm.).

W uzasadnieniu stanowiska powód wskazał, iż dochodzona pozwem kwota wynika z gwarancji bankowej nr (...) z dnia 23.06.2014 r., wniesionej jako wadium w postępowaniu o udzieleniu zamówienia publicznego prowadzonego w trybie przetargu nieograniczonego na (...) Kontraktem w zakresie budowy dwujezdniowej drogi ekspresowej (...), na odcinku C.-J., w tym pełnienie nadzoru nad realizacją robót przez wykonawców wspólnie ubiegających się o udzielenie ww. zamówienia tj. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P., (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. oraz (...) S.A. z siedzibą w M. /pозew k. 2-19/.

Nakazem zapłaty wydanym w dniu 22 marca 2016 r. w postępowaniu upominawczym o sygn. akt I Nc 99/16, Sąd Okręgowy w Warszawie uwzględnił żądanie pozwu, obciążając pozwanego również kosztami procesu i kosztami zastępstwa procesowego /nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 92/.

W dniu 12 kwietnia 2016 roku pozwany (...) Bank S.A. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym zaskarżył nakaz w całości i wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, iż w niniejszej sprawie nie znajduje zastosowania art. 115 k.c. albowiem Gwarancja wskazywała termin ważności jej obowiązywania, zaś powód zdaniem pozwanego powoływał się na okoliczności faktyczne ze stosunku podstawowego i jego zdaniem nie mają znaczenia dla sprawy. Pozwany dodał, iż termin ważności gwarancji był terminem wygaśnięcia zobowiązania Banku do zapłaty sumy gwarancyjnej- tj. terminem ustania czynności prawnej.

W dalszym toku postępowania strony podtrzymywały swoje stanowiska w sprawie, z tym że powód podniósł na podstawie art. 58 § 3 k.c. zarzut nieważności postanowienia gwarancji bankowej nr (...), w zakresie postanowienia: „Państwa żądanie zapłaty powinno zostać dostarczone do nas tj. (...) Bank (...) S.A. na adres: (...) - (...) W., al. (...), najpóźniej ostatniego dnia terminu ważności gwarancji” jako sprzecznego z zasadami współzycia społecznego i jednocześnie niemożliwego do spełnienia, gdyż zdaniem powoda Gwarant nie zapewnił realnej możliwości dostarczenia żądania zapłaty do wskazanej przez siebie placówki Banku w całym okresie ważności gwarancji bankowej, czyniąc tym samym niemożliwym skorzystanie przez Beneficjenta z przysługującego mu uprawnienia również w ostatnim (oraz przedostatnim) dniu ważności gwarancji /pismo powoda k. 146-156, protokół rozprawy k. 196-198/.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23.06.2014 r. pozwany (...) Bank (...) S.A. w W. (dalej Bank) umową gwarancji bankowej nr (...) (dalej jako (...)) nieodwołalnie oraz bezwarunkowo zobowiązał się względem powoda – Skarbu Państwa-Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad do wypłaty na jego rzecz sumy gwarancyjnej w kwocie 200.000,00 zł, stanowiącej wadium wpłacone przez wykonawców wspólnie ubiegających się o udzielenie Zamówienia tj. konsorcjanta (...) sp. z o.o. (lidera Konsorcjum) z siedzibą pod adresem ul. (...), (...)-(...) P., konsorcjanta (...) sp. z o.o. z siedzibą pod adresem ul. (...), (...)-(...) K. oraz konsorcjanta (...) S.A. z siedzibą pod adresem (...) 17, (...) S. S. L. R., M. (łącznie zwanych (...) lub Konsorcjum) w postępowaniu o udzieleniu zamówienia publicznego prowadzonego w trybie przetargu nieograniczonego na (...) Kontraktem w zakresie budowy dwujezdniowej drogi ekspresowej (...), na odcinku C.-J., w tym pełnienie nadzoru nad realizacją robót. Wskazana suma gwarancyjna miała zostać zapłacona przez Bank - powodowi na pierwsze pisemne żądanie zapłaty złożone przez powoda w terminie ważności Gwarancji, zawierające oświadczenie, że Wykonawca traci wadium ze względu na:

1. wybór jego oferty w Przetargu oraz:

a) odmówił podpisania przez Wykonawcę umowy w sprawie zamówienia publicznego na warunkach określonych w ofercie, lub

b) nie wniósł wymaganego zabezpieczenia należytego wykonania umowy, lub

c) zawarcie umowy w sprawie zamówienia publicznego stało się niemożliwe z przyczyn leżących po stronie Wykonawcy, lub

2. w odpowiedzi na wezwanie, o którym mowa w art. 26 ust 3 ustawy Prawo zamówień publicznych z dnia 29.01.2004 r., („p.z.p.”) nie złożył dokumentów lub oświadczeń, o których mowa w art. 25 ust. 1 p.z.p., lub pełnomocnictw oraz nie udowodnił, że wynika to z przyczyn nieleżących po jego stronie.

Pierwotnie termin ważności Gwarancji obejmował okres od dnia 27.06.2014 r. do dnia 26.08.2014 r. Następnie, na zlecenie poszczególnych konsorcjantów ten okres ulegał kilkukrotnemu przedłużeniu aż do dnia 19.04.2015 r. /**dowody**: umowa gwarancji bankowej k. 22-23, oświadczenia Banku dotyczące przedłużenia terminu ważności gwarancji bankowej k. 24-28/.

W dniu 27.06.2014 r. powód dokonał otwarcia ofert złożonych w przetargu. Do oferty Wykonawcy dołączono stosowne pełnomocnictwa, w tym pełnomocnictwo ustanawiające spółkę (...) sp. z o.o. pełnomocnikiem pozostałych konsorcjantów /**dowód**: pierwsza strona oferty k. 29-30/.

W dniu 10.10.2014 r. spółka (...) S.A. przedłożyła powodowi pismo informujące o odwołaniu pełnomocnictwa udzielonego spółce (...) sp. z o.o. Pismem z dnia 14.11.2014 r. podtrzymała oświadczenie o odwołaniu pełnomocnictwa, potwierdzając wolę ubiegania się o udzielenie zamówienia oraz gotowość zawarcia umowy wykonawczej. Lider Konsorcjum spółka (...) sp. z o.o. w dniu 14.11.2014 r. także wyraził gotowość zawarcia i realizacji umowy /**dowody**: pisma k. 31-33, pisma k. 34-35, pisma k. 36-37/.

Wobec powyższego w dniu 11.12.2014 r. powód dokonał wyboru oferty wykonawcy na realizację zamówienia /**dowody**: pismo k. 38-45/.

W dniu 2.02.2015 r. spółka (...) S.A., powołując się na okoliczność wypowiedzenia pełnomocnictwa udzielonego liderowi Konsorcjum oświadczyła, że jej zdaniem, do zawarcia umowy wykonawczej konieczne jest udzielenie odrębnego pełnomocnictwa spółce (...) sp. z o.o. lub obecność przedstawicieli spółki (...) S.A. przy podpisywaniu umowy. W dniu 18.02.2015 r. lider Konsorcjum przedłożył (...) wymaganą umowę Konsorcjum. Termin związania ofertą Wykonawcy został przedłużony do dnia 19.04.2015 r. W dniu 23.02.2015 r. spółka (...) S.A. poinformowała (...) o wypowiedzeniu umowy Konsorcjum /**dowody**: pismo k. 46-48, pismo k. 49-53, pismo 54-58/.

W dniu 15.04.2015 r. (...) wezwała wszystkich członków Konsorcjum do podpisania umowy na realizację Zamówienia, wyznaczając termin jej zawarcia na dzień 17.04.2015 r. o godz. 13. W odpowiedzi, spółka (...) S.A. wyraziła wolę przedłużenia terminu związania ofertą do dnia 19.05.2015 r. oraz zwróciła się do (...) z prośbą o wyznaczenie terminu zawarcia umowy wykonawczej na dzień 15.05.2015 r. /**dowody**: pismo k. 59-61, pismo k. 62-63/.

Powód w dniu 16.04.2015 r. wyraził zgodę na przedłużenie terminu związania ofertą oraz zmianę terminu podpisania umowy pod warunkiem złożenia do dnia 17.04.2015 r. do godz. 13. lub zakończenia spotkania wyznaczonego na czynność zawarcia umowy w dniu 17.04.2015 r., oświadczeniem wszystkich członków Konsorcjum o przedłużeniu terminu związania ofertą z jednoczesnym przedłużeniem okresu ważności wadium bądź wniesienia nowego wadium na przedłużony okres związania ofertą. Zamawiający uprzedził wszystkich członków Konsorcjum, że brak stawiennictwa któregośkolwiek z konsorcjantów lub jego przedstawiciela prawidłowo umocowanego do zawarcia umowy wykonawczej bądź brak oświadczenia o przedłużeniu terminu związania ofertą a w związku z tym brak przedłużenia okresu ważności wadium, zostanie poczytane jako uchylanie się przez Wykonawcę od zawarcia umowy wykonawczej z (...) /**dowód**: pismo k. 64-66/.

W czasie spotkania przedstawicieli Konsorcjum z (...) w dniu 17.04.2015 r. pełnomocnik spółki (...) S.A. odmówił podpisania umowy wykonawczej wskazując, że nie jest umocowany do dokonania takiej czynności /**dowód**: notatka k. 67-68 zeznania świadka A. P. k. 196v-197v., zeznania świadka A. G. k. 197v.-198/.

Wobec braku powodzenia zawarcia umowy wykonawczej przez Konsorcjum, (...) zwróciła się do Banku w celu uzyskania należnej jej kwoty tytułem wadium. Ze względu na brak możliwości bezpośredniego doręczenia żądania zapłaty sumy gwarancyjnej w kwocie 200.000,00 zł w dniu 17.04.2015 r. (dopiero bowiem w tym dniu, po zakończeniu spotkania z przedstawicielami Wykonawcy okazało się, że umowa wykonawcza nie zostanie podpisana) jak również w dniach 18.04.2015 r. oraz 19.04.2015 r. (tj. odpowiednio w sobotę i w niedzielę, kiedy siedziba Banku była nieczynna dla klientów), z ostrożności ww. żądanie złożono u publicznego operatora pocztowego listem poleconym w dniu 17.04.2015 r. za pośrednictwem banku powoda (tj. Banku (...), oddział w K.). Następnie w dniu 20.04.2015 r. (poniedziałek) żądanie zapłaty wadium z tytułu gwarancji bankowej zostało przedłożone pozwanemu za pośrednictwem banku powoda /**dowody**: pismo k.69, zeznania świadka A. P. k. 196v-197v., zeznania świadka A. G. k. 197v.-198/.

Bank odmówił zapłaty sumy gwarancyjnej na rzecz powoda tłumacząc, że żądanie zapłaty z Gwarancji zostało dostarczone do Banku w dniu 20.04.2015 r. a więc, zdaniem pozwanego, po upływie terminu ważności Gwarancji. Powód w dniu 15.05.2015 r. skierował do pozwanego przedsądowe wezwanie do zapłaty z Gwarancji, w którym argumentował, że żądanie zapłaty zostało złożone w okresie ważności Gwarancji, który uległ przedłużeniu stosownie do treści przepisu art. 115 k.c. Pozwany dotychczasowe podtrzymał stanowisko w piśmie z dnia 26.05.2015 r. /**dowody**: pismo k. 76 wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru k. 77-81/.

Do dnia dzisiejszego powód nie otrzymał od pozwanego sumy gwarancyjnej w kwocie 200.000,00 zł /bezsporne/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych do akt, a powołanych wyżej oraz z zeznań świadków A. P. (k. 196v-197v.) i A. G. (k. 197v.-198).

Autentyczność dokumentów, jak również treść zeznań świadków – w zakresie, w jakim stanowiły podstawę ustalenia stanu faktycznego sprawy – nie budziły wątpliwości i korespondowały ze sobą, stąd zdaniem Sądu zasługiwały, aby dać im wiarę.

W istocie stan faktyczny był pomiędzy stronami niesporny, albowiem spór w sprawie ogniskował się wokół oceny czy termin ważności Gwarancji wskazany w jej treści tj. 19 kwietnia 2015 roku to termin do wykonania czynności o, którym mowa w art. 115 k.c., czy jest to termin wygaśnięcia-ustania skutków czynności prawnej, o którym mowa w art. 116 § 2 k.c.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Powództwo w zasługuje na uwzględnienie w części.

Niniejsze postępowanie, w zakresie rozstrzygniętym wyrokiem, toczy się między stronami umowy gwarancji bankowej o roszczenie z niej wynikające. Skarb Państwa wystąpił bowiem z roszczeniem do gwaranta o zasądzenie kwoty, do której zapłaty na jego rzecz zobowiązał się pozwany Bank.

Definicję gwarancji bankowej w prawie polskim zawiera art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, który – w brzmieniu obowiązującym w dacie spornej gwarancji – stanowił, że gwarancją bankową jest jednostronne zobowiązanie banku – gwaranta, że po spełnieniu przez uprawniony podmiot (beneficjenta gwarancji) określonych warunków zapłaty, które mogą być stwierdzone określonymi w tym zapewnieniu dokumentami, jakie beneficjent załączy do sporządzonego we wskazanej formie żądania zapłaty, bank ten wykona świadczenie pieniężne na rzecz beneficjenta gwarancji – bezpośrednio albo za pośrednictwem innego banku. (tekst jedn.: Dz.U. z 2002 r., nr 72, poz. 665). Przepis art. 81 ust. 2 Prawa bankowego stanowi zaś, że udzielenie i potwierdzenie gwarancji bankowej następuje na piśmie pod rygorem nieważności. Z art. 81 ust. 1 Prawa bankowego nie wynika, czy udzielenie gwarancji bankowej następuje w wyniku zawarcia umowy pomiędzy bankiem a beneficjentem, czy też jednostronnej czynności prawnej. Zgodnie z dominującym w doktrynie i judykaturze poglądem – podzielanym przez Sąd orzekający w niniejszej sprawie – gwarancja bankowa jest umową zawieraną pomiędzy bankiem (gwarantem) a uprawnionym z gwarancji (beneficjentem). (vide orz. SN: z dnia 16.04.1993 r., III CZP 16/93,

OSNC 1993/10/166, z dnia 20.12.1996 r., I CKU 30/96, LEX nr 095807, z dnia 20.09.2013 r., II CSK 670/12, OSNC 2014/5/53). Zawarcie umowy gwarancji następuje poprzez dorozumianą akceptację przez beneficjenta gwarancji listu gwarancyjnego z chwilą jego otrzymania, a najpóźniej z momentem wystosowania przez beneficjenta żądania zapłaty sumy gwarancyjnej (tak Sąd Apelacyjny w Białymstoku z dnia 06.02.2013 r., I ACa 751/12, LEX nr 1289362).

W rozpatrywanej sprawie oznacza to, że zawarcie pomiędzy Skarbem Państwa (Beneficjentem) a (...) Bankiem S.A. (Gwarantem) umowy gwarancji na warunkach określonych w treści dokumentu gwarancyjnego nastąpiło w dniu 23 czerwca 2014 roku, w której to umowie pozwany Bank nieodwołalnie oraz bezwarunkowo zobowiązał się względem Powoda do wypłaty na jego rzecz sumy gwarancyjnej w kwocie 200.000,00 zł, stanowiącej wadium wpłacone przez wykonawców wspólnie ubiegających się o udzielenie Zamówienia publicznego prowadzonego w trybie przetargu nieograniczonego.

Umowa gwarancji bankowej opatrzona klauzulami „nieodwołalnie i bezwarunkowo” oraz „na pierwsze żądanie” jest umową samodzielną, nieakcesoryjną i nadto abstrakcyjną. Bank udzielający gwarancji opatrzonej takimi klauzulami nie może skutecznie powoływać się – w celu wyłączenia lub ograniczenia przyjętego na siebie obowiązku zapłaty na zarzuty wynikające ze stosunku podstawowego, w związku z którym gwarancja została wystawiona. Klauzula „na pierwsze żądanie” oznacza zaostrenie odpowiedzialności gwaranta, ponieważ obciążający go obowiązek zapłaty powstaje z chwilą powiadomienia go o niewykonaniu świadczenia przez dłużnika. (...) charakter odpowiedzialności gwaranta wyłącza możliwość uzależnienia jej od warunku. Uprawnienie beneficjenta gwarancji „bezwarunkowej” i „na pierwsze żądanie” realizuje się w żądaniu zapłaty sumy gwarancyjnej ze wskazaniem, że okoliczność uprawniająca do takiego żądania wystąpiła, bez konieczności spełnienia dodatkowych przesłanek, w szczególności przedstawiania określonych dowodów (dokumentów). Istotą „nieodwołalności” gwarancji jest jej trwałość skutkująca stabilizacją stosunku gwarancji od momentu zawarcia umowy do chwili upływu terminu jej ważności. Umowa gwarancji bankowej opatrzona wskazanymi klauzulami kreuje abstrakcyjne zobowiązanie banku wobec beneficjenta, niezależne od stosunków wewnętrznych łączących bank z dłużnikiem oraz dłużnika z wierzycielem. (vide orz. SN z 16.04.1993 r., III CZP 16/93, OSNC 1993/10/166 i z 28.04.1995 r., OSNC 1995/10/135, Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 21.08.2013 r., VI ACa 1661/12, LEX nr 1386280, Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 03.03.2015 r., I ACa 1287/14, LEX nr 1682912).

Oświadczenie woli znajdujące się w gwarancji podlega tłumaczeniu według reguł z art. 65 k.c. Sąd Najwyższy w uchwale siedmiu sędziów z dnia 29 czerwca 1995 roku, III CZP 66/95 (OSNC 1995 Nr 5, poz.168) przyjął na tle tego przepisu tzw. kombinowaną metodę wykładni. Metoda ta obejmuje dwie fazy. W pierwszej fazie uznaje się za wiążący sens oświadczenia woli, w jakim zrozumiała go zarówno osoba składająca, jak i odbierająca to oświadczenie. Decydująca jest zatem rzeczywista wola stron. Podstawę prawną do stosowania w tym wypadku wykładni subiektywnej stanowi przepis art. 65 § 2 k.c., który choć mowa w nim o umowach, odnosi się w istocie do wszystkich oświadczeń woli składanych innej osobie. Gdy okaże się, że strony nie przyjmowały tego samego znaczenia oświadczenia woli, konieczne jest przejście do drugiej, obiektywnej fazy wykładni, w której właściwy dla prawa sens oświadczenia woli ustala się tak, jak adresat sens ten rozumiał i rozumieć powinien. Za wiążące uznać trzeba w tej fazie takie rozumienie oświadczenia woli, które jest wynikiem starannych zabiegów interpretacyjnych adresata. Ustalając znacznie oświadczenia woli należy zacząć od sensu wynikającego z reguł językowych. Przy wykładni oświadczenia woli należy – poza kontekstem językowym – brać pod uwagę także okoliczności złożenia oświadczenia woli, czyli tzw. kontekst sytuacyjny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 1960 roku, III CR 436/60, OSNPG 1961, Nr 6, poz. 27), cel oświadczenia woli. Także zachowania przejawione przez strony ex post mogą wskazywać na sposób rozumienia oświadczenia woli (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1978 roku, III CRN 151/78, OSNC 1979, Nr 6, poz. 125).

Powód i pozwany nie rozumieli tak samo terminu ważności Gwarancji. Według powoda skoro termin przypadający na dzień 19 kwietnia 2015 roku był dniem wolnym od pracy, to tym samym mając na uwadze treść art. 115 k.c. termin na dokonanie czynności powinien upłynąć następnego dnia tj. 20 kwietnia 2015 roku i odnieść zamierzony skutek. Według pozwanego zaś termin 19 kwietnia 2015 roku był terminem wygaśnięcia zobowiązania Banku do zapłaty sumy gwarancyjnej tj. terminem ustania skutków czynności prawnej, o którym mowa w art. 116 § 2 k.c..

Zdaniem Sądu dostarczenie do Banku żądania wypłaty Gwarancji jest czynnością faktyczną, do której zastosowanie mają przepisy art. 115 k.c. W treści Umowy Gwarancji wskazano, iż „Państwa żądanie zapłaty powinno zostać dostarczone do nas tj. do (...) Bank (...) S.A. na adres: (...)-(...) W., al. (...), najpóźniej ostatniego dnia terminu ważności gwarancji”. Należy przy tym wskazać, iż aczkolwiek w umowie zawarto to postanowienie, to Bank nie zapewnił powodowi realnej możliwości dostarczenia do siedziby Banku wskazanego w Gwarancji żądania zapłaty. W dniach 18-19 kwietnia 2015 roku (sobota-niedziela) placówka Banku była bowiem nieczynna. Tym samym powód nie miał możliwości dostarczyć żądania dzień wcześniej. Należy także podnieść, iż umowa nie wskazywała w jakich dniach i w jakich godzinach pracuje ta konkretna P. Banku.

Dodać należy, iż Bank jako profesjonalny podmiot na rynku trudniący się w udzielaniem gwarancji bankowych, powinien zapewnić możliwość wykonania postanowień gwarancji w całym okresie jej obowiązywania, a umieszczając zapis o dostarczeniu żądania zapłaty „najpóźniej ostatniego dnia terminu ważności gwarancji” nie stworzył mechanizmu umożliwiającego dostarczenia żądania do siedziby Banku w terminie ważności gwarancji. W zapisach Gwarancji nie umieszczono dni wolnych od pracy danej placówki Banku. Tym samym nie zapewniono Beneficjentowi skorzystania z przysługującego mu uprawnienia. Należy przy tym wskazać, iż powód podjął wszystkie możliwe kroki zmierzające do dostarczenia żądania zapłaty jeszcze w dniu 17 kwietnia 2015 roku, jednak ze względów technicznych było to niemożliwe.

Tak więc treść czynności prawnej uprawniającej powoda do złożenia żądania zapłaty w ostatnim dniu terminu ważności gwarancji w sytuacji, gdy termin ten upływał w niedzielę jest sprzeczna z zasadami współżycia społecznego. Dlatego też powództwo w zakresie żądania zapłaty kwoty 200.000 zł podlegało uwzględnieniu.

Orzeczenie o odsetkach uzasadnia treść przepisu art. 481§1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Odsetki od zasądzonej kwoty wynikały z daty otrzymania przez pozwanego wezwania do zapłaty świadczenia z tytułu Gwarancji tj. 20 kwietnia 2015 roku, w którym to wezwaniu pozwany otrzymał termin 7 dni na spełnienie świadczenia, zatem od dnia 28 kwietnia 2015 roku pozostawał w zwłoce. Dalej idące żądanie w zakresie odsetek podlegało więc oddaleniu jako niezasadne (pkt II wyroku).

Rozstrzygnięcie o kosztach znajduje swoje uzasadnienie w treści art. 98 k.p.c. Pozwany jako strona przegrywająca spór był zobowiązany do zwrotu Skarbowi Państwa-Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa poniesionych przez nią kosztów postępowania w tym: kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 7200 zł (pkt III wyroku).

Ponadto Sąd nakazał pobranie od pozwanego (...) Bank (...) S.A. w W. na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (Dz.U. Nr 167 z 2005 roku, poz. 1398 ze zm) na rzecz Skarbu Państwa –Sądu Okręgowego w Warszawie kwoty 10.000 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, od której powód był ustawowo zwolniony (pkt IV wyroku).